

*Neištikimosios
istorija*

MAGDALENA WITKIEWICZ

Santuoka – tas pat, kaip nauja darbovietė:
kiek pirmomis dienomis išsiderėsi, tiek ir
turėsi. Paskui sąlygas keisti sunku – tiek
darbe, tiek gyvenime.

Prologas

Man neištikimybė visada buvo kažkoks blogas, gėdingas ir bjaurus dalykas. Toks, kuris sugriauna santykius, užmuša meilę, nubraukia svajones, palieka labai nemalonių nuosėdų. Maniau, kad neištikimos žmonos visada labai gailisi dėl savo poelgio, nudelbia akis ir bando pasiteisinti, trokšdamos atleidimo.

Bet...

Niekada nebūčiau pamaniusi, kad ir aš galiu būti neištikima. Aš? Juk tai neįmanoma.

Mintyse, dėl viso pikto, buvau nuodugniai apmąščiusi kerš-tą, kuris lauktų potencialaus svetimautojo. Iš lėto, sistemingai ir su šypsena planavau įvairius rafinuotus kankinimus, kuriuos piešdavo mano laki vaizduotė.

Buvau įsitikinusi, kad tai vyrai būna neištikimi savo žmonoms, o vargšės moterys, plaudamos indus ar džiaustydamos ką tik išskalbtus vyro marškinius, aprauda savo liūdną likimą. Tik jos žino, kad ant tų dabar nepriekaištingai baltų apykaklių visai neseniai matėsi lūpdažių žymės ar jautėsi ANOS kvapas... Tos KITOS. Vyrai apskritai neskambia, moterų drabužiai dažniausiai neturi kietų apykaklių, tad niekas jų nė neįtartų turint romaną...

Niekada nebūčiau pamaniusi, kad būtent mano vyras, kuriam prisiekiau būti kartu laimėje ir nelaimėje, taps raguotas.

Per pastaruosius metus suvokiau, kad niekada negalima sakyti NIEKADA. Dar supratau, kad netiesa, jog žmogus myli tik kartą gyvenime, o tai, kuo mus bando įtikinti mokslininkai – esą moterys grynios monogamės, yra visiškai niekai. Tai vyrai nori, kad mes tokios būtume... Jiems nepatinka mumis dalytis... Su niekuo... Nori jaustis išskirtiniai ir mums ant krūtinės priklijuoti didelį lapą su užrašu „paliesta prekė laikoma paroduota“. Vyrai įsitikinę: garbės, kuria jie mus apdovanojo tą akimirką, kai pasakė TAIP, turėtų pakakti, kad užmerktume akis ir nematytume mus supančios tikrovės, žvelgtume tik į Poną Vyra, kuris, savo ruožtu, spitrija į televizoriaus ekraną, mašinaliai spaudydamas kanalų mygtuką. Ir sėdi dažniausiai vienomis trumpikėmis, užsitempęs nudrengtus marškinėlius.

Per praėjusius metus įsitikinau, kad to neužtenka.

Taip pat pamačiau, jog gali išsprūsti iš vieno vyro glėbio, kad paskui leistumeisi apkabinama kito. Ir mylėtum.

Lauktum.

Ilgėtumeisi.

Aišku tik viena – paskui jau niekas nėra taip pat, kaip buvo...

1

Amžiną meilę ir ištikimybę prisiekiau nevilkdama nepriekaištingai baltos nériniuotos suknios, nestovédama prieš degančių žvakių nušviestą altorių. Macekas nenorėjo. Visuomet apie tai svajojau, bet žinojau, kad svajonés ne visada išsipildo. Balta suknia, šydas, tėvas, vedantis mane prie altoriaus... Juk ne tai svarbiausia, ar ne? Svarbiausia – būti kartu. AMŽINAI kartu, savaimė aišku.

Man tai nebuvo tušti žodžiai. Tada išties tikėjau meile iki karsto lentos. Tikėjau, kad tikrai egzistuoja dvi obuolio puselės, tobulai derančios viena prie kitos ir viena kitą papildančios – kaip kinų in ir jang elementai, kur vienas negali egzistuoti be kito taip pat, kaip nebūna dienos be nakties, šviesos be tamsos ar gyvenimo be mirties.

Akyse man stovėjo sukumpę senukai, parke vaikštinėjantys laikydamiesi už rankų, jų šypsenos, kupini meilės švelnūs judesiai. Ir koks skirtumas, kiek jiems metų. Tikėjau meile iki pat galo. Iki paskutinio atodūsio.

Tuo laiku dėl Maceko buvau pasiryžusi padaryti bet ką. Net galėjau atsisakyti baltos suknios, šydo ir minios svečių, jei jis to pageidavo.

Jis nenorėjo vestuvių, įvesdinimo į moterystę apeigų, nenorėjo, kad mestume šydą ir varlytę į pamerges ir pabrolius, kuriuos ir taip buvo nelengva išvilioti ant parketo. Tai atrode išties nereikšmingi niekniekiai.

Dėl jo galėjau eiti tuoktis vilkėdama paprastą suknelę, pasi-puošusi lauko gėlių, kurių priskynėme kartu, vainiku.

Sutuoktuvės tebuvo formalumas. Nes jis taip norėjo.

Baigiau studijas, dirbau gaudama nedidelį atlyginimą, o jis tais laikais uždirbdavo labai daug. Jam reikėjo žmonos... kad kitais metais galėtų sumokėti mažesnius mokesčius... Norėjo juos mokėti bendrai, už du... Dabar nežinau, kiek buvo to „daug“, bet uždirbdavo tiek, kad jau tada galėjo įsigyti neblogą automobilį ir – kai priprašydavau – nusivesti mane pietų į labai gerą restoraną. Žiedą su briliantu irgi galėjo nupirkti. Kaip tik tokį ir gavau.

– Ar man priklaupiti? – paklausė.

Lapkričio pirmąją, kai sušalę gulėjome ant sofos ir žiūrėjome televizorių, išsitraukė mažą dėžutę. Jau metus gyvenome kartu, ir aš tikėjaisi ateisiant tokią valandėlę, bet, kaip kiekviena moteris, svajojau apie didelę rožių puokštę, apie piršlybas kaip iš *Harlequin** knygų.

Tąkart grįžome aplankę tuos, kurių jau nebebuvo tarp mūsų. Kasmet jų atsirasdavo vis daugiau. Ir net užmerkusi akis mačiau šimtus žvakių liepsnelių, mirguliuojančių vienose iš Gdansko kapinių.

Man neatrodė, kad lapkričio pirmoji būtų tinkamiausia diena pasipiršti. Svajonėse tai įsivaizdavau visiškai kitaip. Bet...

– Eva, turiu tau žiedą. Ar man priklaupiti? – pakartotojo.

– Nereikia! – nusišypsojau kaip visada, kai nusileisdavau.

* „Harlequin Enterprises Limited“ – viena iš pirmaujančių pasaulio leidyklų, leidžiančių knygas moterims (red. past.).

– Puiku, nes man taip gera čia su tavimi gulėti, neturiu jokio noro stotis, – nerūpestingai atsakė jis, apkabindamas ir bučiuodamas man į skruostą.

Tada palaikiau tai pokštu. Nepagalvojau, kad tolesniame mano gyvenime tie jo „pokštai“, kylantys iš nenoro ką nors padaryti man labai, baisiausiai siutins ir dėl jų praliesiu daugybę ašarų. Tada prisiglaudžiau prie jo, o akys, nepaisant visko, prisipildė ašarų – suk nesukęs, bet man pasipiršo pirmą kartą gyvenime, o aš, kaip daugelis moterų, labai norėjau ištekėti.

– Na, tai kada? – paklausiau ir tvirčiau prigludau prie jo.

– Gal Naujųjų išvakarėse? – pasiūlė jis.

– Taip greitai? Macekai, nespėsime visko padaryti! O ir žmonės gali turėti savų planų... Kodėl taip greitai? Bažnyčia, kavinė, orkestras, o ir suknelės reikia laukti kelis mėnesius... – ėmiau vardyti.

– Mieloji... Gal pasitenkinkime tylia civiline santuoka, paskui papietausime restorane, tik su tėvais ir liudininkais, o tada nueisime kur nors pašokti.

– Bet, Macekai, o kaipgi bažnytinė santuoka? Nori tik civilinės? Juk kalbėjome... – mano svajonių sutuoktuvės tolo šviesos greičiu. – Ir kaip dėl vestuvių baltaus?

– Mažule... Žinau, kad nori bažnytinės. Aš irgi noriu, – paglostė man galvą kaip aikštingam vaikui. – Kol kas užteks ir civilinės. O paskui pagalvosime.

Galvojome visą mūsų santuokos laiką. Be perstojo galvojome. Bent jau aš. Galvojau, aiškindama mamai, kad taip bus geriau, nors pati tuo netikėjau. Ir kai tikinau tėtį, svajojantį vesti prie altoriaus vienturtę dukterį, kad NETRUKUS jis tą ir padarys. „Netrukus“ – tai buvo mėgstamiausias mano vyro žodis. Jis galėjo reikšti „už valandėlės“, bet dažniau reiškė „niekada“.

Vis dėlto buvau laiminga, kad man pasipiršo. Kad tapsiu jo žmona. Ko gero... jį mylėjau. Tik po kelerių metų suvokiau,

kad apskritai jis man nė nesipiršo. Tik išsitraukė žiedą ir paklausė, ar reikia priklaupiti.

Po akimirkos pasakė, kad gyvenant šeimoje lengviau atsisikaityti su mokesčių inspekcija, kad „kodėl pinigai turi atitekti valstybei, jei gali pasilikti mūsų kišenėje“ ir kad užuot išmetus pinigus vestuvėms galima išsiruošti į nuostabią povestuvinę kelionę. Tą būtinai padarysime. Maljorka, Kipras, o gal Portugalija.

Nusišypsojau tikindama save, kad Macekas teisus, ir sunkiai slopindama nuoskaudą, kuri nežinia kodėl užliejo man širdį...

Tada nežinojau, kad santuoka – tas pat, kaip nauja darbovietė: kiek pirmomis dienomis išsiderėsi, tiek ir turėsi. Paskui sąlygas keisti sunku – tiek darbe, tiek gyvenime. Veikimo mechanizmas lygiai toks pats.

Aš išsiderėjau pernelyg mažai.

Bet tuo įsitikinti teko gerokai vėliau.

Iš esmės mano vyras buvo geras žmogus. Jo paties manymu, idealus vyras, toks, kokio ne viena galėtų man pavydėti. Idealus vyras negėrė, žmonos nemušė, nesivalkiojo su bičiuliais po barus ir nekabino kitų moterų. Taip, iš tiesų, nieko nekabino. Netgi manęs. Bet apie tai vėliau.

Idealus vyras apskritai nieko nedarė. Ir nė nesistengė. Pirmašias santuokos dienas gyvenau vaizdais, kuriuos prisiminiu iš tų laikų, kai draugavome be jokių įsipareigojimų ir susikibę už rankų vaikštinėjome miesto paplūdimiais, bet paskui kasdienis gyvenimas privertė mane atsimerkti.

Su Maceku susipažinau pas savo bičiulę Agniešką. Ji kasmet gimtadienį švęsavo Džiaugsmo slėnyje, kur turėjo savo žemės sklypelį, o jame mažą namuką, tokį, kad dviem žmonėms atsisėdus jau būdavo ankštoka. Aplink augo daug medžių, krūmų ir gėlių.

Kasmet, kiek tik pamenu, į tą šventę Agnieška kviesdavo ir mane. Tą vasarą buvau tikra, kad galiu užkariauti visą pasaulį ir, kad ir ko imčiausi, viskas pasiseks. Baigiau studijas su pagyrimu, viena pirmųjų susiradau darbą, persikrausčiau į butą, paveldėtą iš senelės. Tačiau nė vienas iš pažįstamų vyriškių neįstengė sudominti manęs bent kiek ilgesniam laikui. Su niekuo nedraugavau artimiau, bet vieniša nesijaučiau. Visada atsirasdavo kas nors, kuris užbėgdavo trumpesniam ar ilgesniam laikui – išgerti kavos, vyno ar prie žvakių pasivaišinti mano paruošta vakariene. Du kartus tos vakarienės baigėsi šiuo tuo daugiau nei bučiniiais... Bet abu kartus to priežastis – bent jau kalbant apie mane – buvo ne karšti jausmai, o veikiau poreikis būti pripažintai, trokštamai. Taip pat prisidėjo noras atsikratyti darbe susikaupusios įtampos ir meilės ilgesys. Bučiniams ir karštomis glamonėmis aiškiai įtakos turėjo raudonasis vynas, kurio galbūt būdavo išgeriama pernelyg daug.

Michalas norėjo pasilikti ilgesniam laikui. Kartais net atrodavo, kad su visam. Nesutikau. Ilgai stovėjo po mano langu, rūkydamas vieną cigaretę po kitos ir laukdamas, kol pas mane užges šviesa. Su juo mylėjausi vieną kartą. Ilgai negalėjau to pamiršti... Ak, kartais prisimenu ir dabar. Be vyno, vien tik glamonėmis Michalas gebėjo padaryti taip, kad mano pasaulis ėmė suktis, ir būčiau sutikusi su viskuo, ką tik jis būtų man pasiūlęs. Todėl sutikau pasimylėti. Tiesą sakant, nė nereikėjo sutikti. Kažkaip savaime išėjo...

Mylėjomės ilgai, gulėdami ant šilto, minkšto kilimo. Jis be paliovos man kažką šnibždėjo, ir jau nebežinojau, ar virpu nuo jo žodžių, ar nuo to, ką jis man daro...

Vis dėlto paskui liepiau jam išeiti.

Ilgai, slėpdamasi už užuolaidos, stebėjau mažą cigaretės ugnelę ir tamsią, neryškią figūrą vyriškio, stovinčio gatvės žibinto šviesoje.